

„BOŽÍ VŮLE A MY“

Jr 38,14-24; 39,1-2

Mk 14,32-36 (Lk 22,44)

Ježíš jednou položil svým posluchačům otázku: „Co myslíte? Jeden člověk měl dva syny. Přišel a řekl prvnímu: 'Synu, já dnes pracovat na vinici!' On odpovídal: 'Nechce se mi.' Ale potom toho litoval a šel. Otec přišel k druhému a řekl mu totéž. Ten odpověděl: 'Ano, pane.' Ale nešel. Kdo z těch dvou splnil vůli svého otce? Odpověděli: Ten první“ (Mt 21,28-31). Tato otázka (podaná formou podobnosti o dvou synech) je otázkou k zamyšlení i pro nás. Ježíš se zde dotýká problému našeho vyrovnávání se s Boží vůlí. I my si musíme klást znovu a znovu otázku co a kdo v našem životě vítězí, kdo a co udává směr – zda to je vůle naše nebeského Otce, nebo vůle a přání, touhy naše.

V některých situacích našeho života máme ten problém, že se musíme nějak rozhodnout, ale nevíme jak, nejsme si jisti, hledáme Boží vedení, Boží vůli, rosíme, aby nám dal světlo. Ovšem domníváme se, že našim mnohem častějším problémem je spíše opak – totiž že víme dobře jak se rozhodnout, známe Boží názor na věc, ale přesto tak nečiníme. V našich životech probíhá pnutí protikladných sil. Ap.Pavel by to vyjádřil stručně, ale zato precizně, že tělo (tedy naše svévole, pýcha, sobectví atd.) žádá proti Duchu Božímu, který v nás přebývá a vede nás k Bohu. Tento zápas o podřízování se Božímu vedení je zápasem na celý život, a asi mi dáte za pravdu, že i zápasem mimořádně těžkým, protože naše lidská přirozenost se nechce Bohu podřízovat. Chce si žít po svém.

Máme dnes před sebou osudový příběh **Sidkijáša**, posledního krále z rodu Davídova, který kdy usedl na Jeruzalémský trůn. Je to příběh smutný, protože znamenal nejen osobní zkázu tohoto krále, ale celého judského království.

Král Sidkijáš je charakterizován jako ten, který „se dopouštěl toho, co je zlé v očích Hospodina, jeho Boha. Nepokořil se před prorokem Jeremjášem a před výrokem Hospodinovým...nenavrátil se k Hospodinu, Bohu Izraele“ (2Pa 36,12). Když posloucháme tento shrnující popis jedenáctileté vlády Sidkijášovy, pak si asi před očima vykreslíme krále skrz zkaženého, bezbožného, zločinného, nespravedlivého, tvrdosjinného apod. Ovšem král Sidkijáš byl spíše rozporuplnou postavou. Nebyl to vysloveně bezbožný pohan. On věřil v Hospodina, počítal s ním. Ale byl to zároveň muž mnoha vnitřních zápasů, ze kterých nevyšel vítězně.

Král Sidkijáš vládl Jeruzalému ve velice pohnutých dobách nad Judeou, tak jako nad celým tehdejším Blízkým východem se stahovala mračna v podobě mocných Babylónanů. Tvář v tvář této hrozbě hledal král malého židovského království nějaké řešení, pomoc, naději. Hledal se jak postupovat.

Za jeho časů v Judsku působil mj. již zmiňovaný prorok Hospodinův **Jeremjáš**. A tento prorok pořád dokola přinášel jednoznačnou zvěst – jediná naděje pro krále i

jeho lid je vzdát se Babylónanům, podřídit se jim, kapitulovat. Všechno jiné bude znamenat strašnou katastrofu, Židy do té doby nepoznanou. Nutno dodat, že do této nezáviděníhodné situace se izraelský lid dostal svou vlastní vinou, jako důsledek jejich opakované a vytrvalé nevěrnosti Hospodinu. Bůh jim dává poslední a jedinou šanci na aspoň jakés takés přežití – musíte se vzdát.

Bůh posílá Jeremjáša se stále stejnou zvěstí, ale ta je stále znovu a znovu odmítána jako vlastizrádná a demoralizující židovské bojovníky. A co král Sidkijáš? Zdá se, že má pro slova monotónního proroka jisté pochopení. Jednou ho žádá: „*Dotaz se prosím ohledně nás Hospodina, neboť Nebukadnesar, král babylónský, začal proti nám válčit. Snad s námi Hospodin naloží podle své divuplné moci a on od nás odíhne*“ (Jr 21,2). Jindy ho prosí: „*Modli se prosím za nás k Hospodinu, našemu Bohu*“ (Jr 31,3). Jindy se ho zase ptá: „*Je nějaké slovo od Hospodina?*“ (Jr 37,17), A v tom našem příběhu, který je posledním setkáním krále s prorokem se ho ptá: „*Ptám se tě na Hospodinovo slovo. Nic přede mnou nezatajuj!*“ (v.14).

Všechny tyto zmínky ukazují, kál Sidkijáš byl mužem na vahách. Proší o přímluvné modlitby u Boha, stojí o jeho pomoc, touží po tom, znát Boží vůli. Opakované se na ni proroka ptá. Zdá se, že mu Bůh a jeho vůle není lhostejná. Toužil znát Boží názor na celou věc a ten názor znal. Ale nakonec mu to stejně nebylo nic platné (a podle Jeremjášových slov on i jeho lid dopadli velmi tragicky). Zvítězil v něm jeho názor a názory jeho rádčů, kteří ho neustále hnali k odporu a boji.

V Bibli máme samozřejmě i jiné příklady toho, kdy lidé dobře znali Boží vůli, ale z nejrůznějších důvodů ji nakonec obořili, nejednali podle ní. Tak např. **Herodes Antipas**, vládce Galileje za časů Ježíšových. Nechal zatknout Jana Křtitele, protože si dovolil kritizovat jeho nelegální manželský vztah. Čteme o něm: „*Herodes se totiž Jana bál, neboť věděl, že je to muž spravedlivý a svatý, a chránil ho; když ho slyšel, byl celý nejistý, a přece mu rád naslouchal*“ (Mk 6,20). Také muž na vahách. Věděl že Jan (a vlastně Bůh) má pravdu, když ho kárá a tato pravda ho rozcilovala, i přitahovala zároveň. I Herodes vnitřně zápasil. To vyjadřují ta slova – byl celý nejistý, když k němu Jan mluvil. Ale nakonec ani on neuposlechl Boží volání, nečinil pokání. A ač nerad musel – přese podle toho známého příběhu pro přísahu před spolustolovníky splnil přání své vyženěné dcery a dal přinést Janovu hlavu na míse.

Nebo příběh o **bohatém mládeci**, který přišel za Ježíšem s touhou po věčném životě. A Ježíš mu říká, že se musí nejprve zbavit břemene, které ho svazuje – totiž svého bohatství. I tomuto mládeci byla před oči postavena jasná Boží vůle, ale nakonec odešel smutný, protože jeho majetku bylo mnoho. Nedokázal se od něj oprostit.

Sestry a bratři, hovoříme o biblických postavách, ale proč chodit tak daleko – k lidem, kteří žili před tisíci léty. Nepoznáváme se v nich nakonec mnohdy i my

sami? Třeba jsme v naprosto odlišných situacích, ale přece v principu jednáme podobně. Známe Boží vůli, a dokonce s ní i obecně souhlasíme. Ale náš problém nastává tam, kde se Boží vůle dostává do konfliktu s naší vůlí, s našimi představami a s našimi touhami. Zde se odehrávají důležité zápasy života: Kdo v něm má a bude mít rozhodující slovo. Kdo v něm zvítězí?

Naším problémem tedy většinou není znát Boží vůli. Je nám však někdy zatěžko věřit, že to s námi Pán Bůh myslí skutečně dobře, i když po nás třeba žádá něco zrovna něco nepohodlného či nepopulárního. Aby nám to Pán Bůh trochu usnadnil, aby nás přesvědčil, že jeho cesta, jeho vůle je pro nás dobrá, ujišťuje nás o tom ve svém slově. Soudí naši pozornost na to, abychom jasně viděli, že jeho úmysly s námi jsou dobré, a že řídit se Boží vůlí je pro nás dobré a užitečné: Např.: „...proměňte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, **co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé**“ (Ř 12,2). Boží vůle je pro nás dobrá, sleduje naše dobro, náš užitek. A těm, kdo se ptají po Boží vůli, zní zaslíbení: „*Vždyť ty, kdo se dotazují po tvé vůli, neopouštíš, Hospodine*“ (Ž 9,11). Nebo: „*Blaze těm, kdo zachovávají jeho svědeckví, těm, kdo se na jeho vůli dotazují celým srdcem*“ (119,2). A ap. Jan dokonce hledí až k věčnosti, když říká: „*A svět pomijí i jeho chtivost; kdo však činí vůli Boží, zůstává na věky*“ (1J 2,17).

Všechna tato (a ještě mnohá jiná) slova Bible nás chtějí povzbudit, že život podle Boží vůle je sice náročný, neboť se střetává s naší své-volí, ale přesto je to život požehnaný. Požehnaný, který má mnohá Boží zaslíbení pro život tento a dokonce, jak jsme viděli, i pro život budoucího věku. A tak stojí o to vést zápas o poddajnost Bohu. Měli jsme před sebou několik příkladů těch, ve kterých zvítězila jejich vůle. Avšak máme v Bibli i mnohé příklady těch, kdo se Boží vůli řídili, byť to někdy bylo mimořádně složitě – mohli se tak setkat s Bohem hlubokým způsobem a pro Boha mnohé vykonat.

Největším příkladem poddanosti Bohu je nám však sám Ježíš. Ten jednou pověděl svým učedníkům velmi silná slova: „*Můj pokrm jest, abych činil vůli toho, který mě poslal, a dokonal jeho dílo*“ (J 4,34). Pokrm je pro člověka životní nutností. Bez jídla slábne a umírá. A pro Ježíše je činění Boží vůle tak zásadní, tak životně důležité jako pokrm pro tělo. Ale ani pro něj to nebylo vždy jednoduché. I on prošel zápasem o to, zda půjde jednodušší cestou, která se mu nabízela, nebo zda naplní Otcovu vůli a půjde cestou kříže je spásy světa. Tento rozhodující Ježíšův zápas vyvrcholil krátce před jeho zatčením v **getsemanské zahradě**. Slyšeli jsme o Ježíšově zámutku a úzkostech, o zápase, ve kterém jeho pot kanul na zem, jako krupěje krve. Četli jsme o jeho prosbě: „*Otče můj, je-li možné, ať mne mine tento kalich; avšak ne jak já chci, ale jak ty chceš*“. Byl to skutečný boj o to, zda se Ježíš opravdu podrobí vůli Otce a stane se trpícím vykupitelem světa, nebo odmítne, ušetří se utrpení a smrti, ale svět zůstane ve svém odsouzení, zavržení a beznaději. Ježíš svůj zápas o poslušnost nebeskému Otci vyhrál a přinesl nám tím život věčný.

Bůh nás v 5M vybízí: „*Dovolávám se dnes proti vám svědeckví nebes i země: Předložil jsem ti život i smrt, požehmání i zlořečení; vyvol si tedy život*“ (Dt 30,19).

* Modleme se aby nám Bůh dal hluboce pochopit, že žít podle jeho vůle znamená zvolit si život.

* Vyznávejme, kde ještě vítězí naše pýcha, nedověra, tělesnost, touha po nezávislosti na Bohu.

* Modleme se, aby nám Duch svatý dával sílu a motivaci k zápasům se sebou samými, aby tak náš život mohl odrážet Boží slávu a my se stali použitelnějšími pro jeho záměry.

Žd 13,20-21

AMEN